

Буран

Згустивсь туман,
Сичить буран,
А лютий ураган
На південь хвилями несе
Заметів океан.

Клубиться димом за вікном
Невтомний снігопад:
Владе —
Здіймається з землі,
Та й б'ється,
Мовби град,

Об стіни,
Шибки
І дахи
На радощі вітрам.
В ярмо столицю закував
Завойовник буран!

Зима-бигнанка

Кричить, ридає завірюха,
Стражденно стомлено шумить,
Несеться з вітром що є духу
Хтозна-куди...
Хтозна-куди...

Несеться вітром в домовину
Сліпа бездомна пелена.
Пірне вона з гори в долину,
Де гине щовесни зима.

З гори Життя —
В долину Смерті,
Куди біжить, впаде вона.
«О дайте, дайте мені вмерти!» —
Волає змучена пурга.

Біжить-спішить на власну страту,
Та перед смертю все ж тремтить.
Попід масивними ногами
Земля
Хитається,
Двигтить!

...Спинилась журно на хвилину,
Злякавшись темних смерті лап,
Вмирати їй перехотілось —
Втекти задумала вона

Від пащі жадної безодні,
Яка її від ранку жде.
«Якщо помру, то не сьогодні!
Загину, — каже, — в інший день!»

Та зрозумівши неминучість
Утрат своїх останніх сил,
Своєї смерті неминучість,
Лицем упала в білий пил!

Упала ниць від нервування
Й знов, опритомнівши,
Встає,
Щоб не вповільнити страждання,
Побігла знов що сили є!

Встає вона і знов несеться,
Перекидає ліхтарі,
Під вістря коси смерті рветься,
Дзвенить кайданами зими!

Гойдає вітер сонні труби,
Хитає вуличні дроти,
Пургу в даль дальню проводжає
Холодним помахом руки,

Настирним подувом штовхає
За всі її важкі гріхи,
Мов кат, безжалісно відсилає
До Стіксу, чорної ріки,

До меж Аїдового царства!
Вона там ляже
Та й засне.
А пройде більше ніж півроку —
Воскресне,
Знову оживе!

Та поки що тікає в прірву
Остання міцність від зими.
Так завершився бій останній
Із авангардами весни.